

DUMINECA

Organul Vicariatului Episcopal gr. cat. român din Maramureș

Biuroul de distribuire: Librăria Asociațiunii Sighet, Piața Unirii No. 25

Apare în fiecare Duminică.

Prețul unui exemplar: 1 Leu

Să iubim suferințele.

„Celce vrea să vie după mine, . . . să-și ia crucea sa . . .”

Mulți nu înțeleg învățătura despre iubirea crucii. Pare imposibil, ca un om sănătos, puternic să iubească suferința. Oare nu eate aceasta o învățătură bolnăvicioasă? Cum să iubească un suflet conștiu de sine umilinta? Oare haina unui suflet este zdreanță? Omul din natură are spinare dreaptă. Oare va fi mai fericit dacă va umbla încovoiat și își va băga capul sub jug? Li va servi spre mârre, dacă se va lăsa stăpânit de mizerie?

Modelul nostru de urmat, Isus Hristos, altcum ne învață.

Isus nu a fost un suflet slab, morbolent, pesimist, ci conștient, Dumnezeu-om puternic, care învăța cu tărie, și transforma cu putere creațoare; suflet regesc, care la întrebarea lui Pilat: rege ești tu? răspunde: da rege sunt. Isus a fost om puternic, în floarea vieții sale, care pe muntele maslinilor

a arătat că natura-i ome-nească se îngrozește de suferințe: transpiră sânge, când prevede patimile sale; se luptă împotriva morții, de trei ori se roagă și în urma chinurilor sudori reci străbat trupul Lui.

Dacă Isus Mântuitorul a iubit crucea, a făcut-o aceasta nu în urma naturii, ci în urma harului. Iubirea aceasta uu este urmarea desperării, cinizmului și pesimizmului, ci este consecința înțelegerii și voinței supranaturale. Isus a iubit crucea, deși nu îngeri i-au adus-o. ci Pilat, sinagoga și sârutul lui Iuda. Isus însă a știut, că crucea este din voința lui Dumnezeu. „Părinte, fie voia ta,“ acum voia Ta este crucea, și pentru că crucea aduce atâtea haruri și pentru că Tu în suferințe oțelești sufletele: *nu voia mea, ci a ta să fie*, eu primesc, mai mult, iubesc crucea.

Crucea numai așa o putem iubi, dacă o luăm din mâna lui Dumnezeu. Altcum noi nu putem iubi suferințele, altcum le urim, pentru că suferința este dușmanul nos-

tru; nici o viață nu iubește suferința: focul nu iubește apa, bucuria nu iubește în-tristarea, nici omul nu poate iubi supărarea, necazul chinul și moartea. Dacă cineva iubește răul, iubește cași pe un bine. Și Isus așa l-a iubit; a purtat crucea pentru bucuria ei viitoare, pentru mărirea ei pusă în vedere. Nu putem noi iubi altcum răul, numai dacă ceva bun izvoeste din el. Isus a iubit crucea, pentru că a văzut, că este lemnul biruintei asupra lumii. Așa apoi înțelegem: savantul iubește învățătura pentru folosul și mărirea ei; bolnavul iubește medicamentul amar, pentru că se cugetă la sănătate; agricultorul, în nădejdea unei roade îmbelșugate spintecă cu plugul pământul în sudoarea feței șale; *Hristos Isus iubește crucea pentru Dumnezeu și pentru om.*

Așa se transformă apoi crucea, suferința noastră în copac deasupra căruia luminează focul iubirei lui Isus. Așa devin necazurile noastre tolagul vieții pentru fiecare suflet rătăcitor. Așa

a devenit Crucea lui Hristos lemn viu, care vorbește, cași crucea dela căpătâiul mamei moarte copilului iubit: despre iubirea arză-

toare care pentru el a fost.

Așa să iubim crucea, așa să primim necazul.

Mismar

Omule alegeți viața!

„Trecători priviți deasupra,
Cugetători căutați înlăuntru,
Moartea dă viață!

„Și pentrucă lumina vine de sus ridică-ți ochii...” Ce frumos răsună aceste cuvinte, cuvinte în care ne găsim tot scopul pentru care suntem creați. Oare ne dăm noi seama de însemnătatea acestor cuvinte? Oare ne pregătim noi pentru acea moarte care ne-ar putea aduce viața vecinică? Sau crezi că e totul aceia ce vezi cu ochii trupului, atâta tot și altceva nimic dincolo de moarte? Ei așa nu, pentrucă atunci când o afirmi aceasta negi și te contrazici cu însăși legea naturii.

Dece? Pentrucă dacă omul primește viață numai din sânul maicei sale, fără amestecul acelei părțicele dumnezești ce se zice suflet, atunci, dragilor mei, dece nu primește viață aceia celulă alcătuită de mari savanți, fiind amestecate și unite aceleași elemente cași în celula cu viață?

Nu, nu poate, nici nu va putea, neputând în primul rând să o înzeștreze dela ei cu aceia schinteie ce însuși Dumnezeu i-a suflat-o omului Adam. Și precum acest Adam corpul și-l are din pământ, iar

sufletul dela însuși Creatorul, atunci dece nu ne-am ridica ochii trupului acesta spre aceea lumină ce vine de sus și dela care primim unul fiecare viață! Sau cum am putea să credem noi păcătoși, că odată cu sfârșitul acestei vieți, se va sfârși cu totul? Au acest suflet dat lui Adam și nouă dela însuși Dumnezeu curat și sfânt din însuși dumnezeirea Sa, s'a aruncat ca într'o baltă, unde nu poate să aducă nici un rod? Și dacă ar putea, atunci să nu fie cercetat și cules de cine l'a sădit și făcut? „Din pământ ești și în pământ te vei întoarce.” Lucru foarte evident. Inșă numai corpul acest văzut, pe când aceea suflare ce dă viață acestui corp este și el un corp spiritual, pe care însuși Creatorul l-a suflat și prin urmare chiar dela El însuși vine. Aici cași ori unde să dăm înțeles cuvintelor, nu uitați că omul este făcut din două părți: trupul din pământ și sufletul dela Dumnezeu. Oare Dumnezeu este muritor? Așa fiind nu poate să fie nici sufletul muritor, când este spirit dumnezeesc, adecă la fel cu Tatăl și cu în-

gerii lui, pe care nu-i vedem noi. Astfel fiind acest suflet nu se poate să moară și să meargă în mormânt, nefiind făcut din pământ, (precum este trupul) ci urmează a se întoarce la Dumnezeu, Tatăl lui dela care a și venit.

Înțelegând aceasta lege nu putem fi mărginiți numai cu atâta, ci precum în zilele noastre un tată care materialicește este sărac și-și trimite fiii săi să slujească pe un timp limitat, urmând ca după fixarea termenului de slujire să se întoarcă cu câștigul lor la părintele lor. Ori dacă acești frați care s'au întors unul cu 1000 de lei, altul cu 500 de lei, altul cu 100 de lei, altul numai cu hainele (banii cheltuindu-i prin cărciume) și ultimul fără de nimic, rupându-și și pe hainele lui cu care a plecat de acasă. Pot primi toți laudă dela tatăl lor o formă? Sigur că nu. Ba nu numai atâta ci și mai mult, oricât de bun ar fi acel tetă, va căuta să mustre și să-i pedepsească pe acești mai răi și mai puțin folositori fii, după măsura fiecărui. Cu toate că toți sunt ai lui și la toți li e deopotrivă tată. Oare acest Dumnezeu, Tată al tuturor, nu ne va cere sufletelor noastre răspunsul faptelor săvârșite până la moarte?

Oare acest Dumnezeu mai drept judecător ca acest tată, nu ne va răsplăti pe fiecare după cum l-am servit?

Oare acest Atotputernic după aceasta moarte a noastră nu poate da viață vecinică acestui suflet și să conlocuiască

cu acest Tată-Dumnezeu cerurile și să nu-l alunge dela El pe motivul că nu la slujit cum se cuvine? Sigur că da. Inșă noi încă trebuie să ne punem întrebarea: N'am putea să slujim pe acest Părinte în viața aceasta și după terminarea acestui termen de „slujire” cu moartea, când vom fi chemați să răspundem cum l'am slujit, nu ne poate trimite în prăpastia iadului întunecos al chinurilor și nu al fericirii, unde se desfășează cei ce l-au servit? Știind toate acestea de care Psalmistul David zice că „cele nearătate și cele ascunse ale înțelepciunii Tale mi-ai arătat mie”, să zicem și noi mai departe, deodată cu schimbarea noastră din păcate în cele spirituale: „Inimă curată zidește întru mine Dumnezeule și spirit drept înoște întru cele dinlăuntru ale mele, . . .” ca să ajungem cu toții viața vecinică ce va să fie.

Ioan Bodnar

Fericita moarte a unei orfane.

Ca un glob de aur soarele se ridică pe bolta cerească, presărându-și razele pe pământ. Afară, în mijlocul naturii, oamenii sunt în plină activitate.

Flăcăii, pocnindu-și bicele din când în când apasă în coarnele plugului, trăgând brezde adânci și negre; concertul păsărilor din crâng te chiamă să-ți contopești cântecul cu triburile lor și să te îmbeși în fe-

ricirea lor. În schimb comuna e liniștită și și-ar părea chiar moartă, dacă nu s'ar auzi într'un ungher al ei un plâns monotone și prea dureros ca să te lase nepăsător.

Dacă te-ai mai apropia de acest loc, ai vedea o casă sărăcăcioasă dar curățică și în singura-i odaie, alături de o bucătărie sărăcăcioasă, o orfană se zbătea în chinurile morții, și e adevărat că omul niciodată nu se gândește cu atâta seriozitate la acest act al morții, ca atunci, când vede moartea lângă el, își vede sfârșitul atât de apropiat și poate chiar simte marea de foc în care se va scâldea o veșnicie întreagă.

Și atunci ar opri mersul timpului pentru o oră măcar să aivă timp să-și schimbe viața, căci nu-i mai îngrozitor nimic ca faptul acela, când ajungând față în față cu moartea, stai pentru o clipă și îți privești viața ta trecută și observi că n'ai făcut nimic pentru sufletul tău.

Pe fața acestei muribunde nu se vedea nici o părere de rău după viață, ci un zâmbet blând citeai de pe fața ei. Ti-se părea că abea așteaptă să ne părăsească, să ajungă mai repede într'o țară cu mai mult soare și mai plină de podoabe. Și dacă te-ai scobori cu o treaptă mai adânc în sufletul ei, ai vedea că toate acțiunile ei au fost consacrate cerului și în toate împrejurările vieții sale, pe buzele ei ai cetit aceste cuvinte: „Doamne, fie voia Ta!”

Sfârșitul îi era atât de

aproape, iar ea, cu ultimele forțe pământestii a început a se ruga cu mâinile încleștate și cu gândul în fața tronului Ceresc „Tatăl nostru.” Când a ajuns la „fie voia Ta!” aceste cuvinte au scos din ea ultima suflare și corpul i-a devenit galben ca ciara.

Pe când corpul său era scoborit pe două funii în adâncul pământului și bulgării de lut cădeau pe sicriul ei dând un sunet lugubru, în cer era bucurie, căci sufletul ei încă a fost o floare, care a împodobit tronul lui Dzeu. M. M.

Tuturor organizațiilor parohiale din Vicariat.

Pentru luare la cunoștință și efectuare Vă comunicăm cele ce urmează:

Oficiul Protopopesic Greco-catolic Român — Baia-Mare.

No. 159—1934

Reverendisime
Mult Onorat

ÎN HRISTOS FRATE,

Sighet.

În legătură cu adresa No. 39—1933 a Reuniunii Corale gr. cat. din Cluj, aici sub alăturată în copie cu onoare ești rugat să bine voiești a recerca toate oficiile parohiale din districtul Frăției Tale, ca pe lângă adesiunea lor la înființarea Centralei corurilor din dieceza greco-catolică a Maramureșului, să ne comunice toate datele cerute de adresa aici ală-

turată, cari împreună cu toate propunerile, observațiile și sugestiile Dvoastre să ne fie trimise cât mai fără amânare, în vederea pregătirii unei adunări pentru constituirea centralei.

COPIE.

Reuniunea corală greco-catolică
din Cluj.

No. 39—1933.

Cluj, la 20 Nov. 1933.

Domnule Președinte,

Conducerea „Agru“-lui și congresul general ținut în toamnă la Dej au socotit că ar fi în interesul bisericii noastre greco-catolice o strînsă colaborare a corurilor noastre unite. Pentru aceea a însărcinat pe subsemnatul să fac pașii pregătitori pentru federalizarea lor. În sensul acestei încredințări am onoare a mă adresa către

DVoastră cu rugămintea, să binevoiți a cântări avantajele ce ar rezulta dintr'o federalizare a reuniunilor corale și corurile greco-catolice pe dieceze și pe urmă pe întreaga provincie mitropolitană, asigurând procurarea avantajoasă a notelor, împrumuturi de piese, îndrumarea unitară a activității muzicale, aranjând concursuri de coruri pe dieceze și pe întreaga mitropolie (cu ocazia congreselor „Agru“-lui) și a vă da adesiunea Dvoastră la constituirea „Federației Corurilor Române Unite“ care se va săvârși cu ocazia congresului general al „Agru“-lui în 1934 la Lugoj. Rog să binevoiți a lua asupra Domniei Voastre sarcina de a organiza Centrala corurilor din Dieceza gr. cat. a Maramureșului, comunicându-ne cât mai neîntârziat ta-

bloul acestor asociații corale, împreună cu toate propunerile, observațiile și sugestiile Domniei Voastre, care să poată servi ca bază la elaborarea proiectului de Statut al Federației.

În speranță că prin înfăptuirea acestei federalizări vom pune încă o piatră solidă la temelie Sfintei noastre biserici unite cu Roma, Vă rog să primiți asigurarea sentimentelor noastre frățești. Profesor Dr. Alexandru Borza, președintele Reuniunii Corale Gr. Cat. Cluj. L. S.

Baia-Mare, 3 Martie 1934.

Cu dragoste frățească :

VASILE SZABÓ

protopop, asesor consist.
v. președ. Reuniunii de cânt

Calendar săptămânal.

11 — 17 Martie 1934.

- 11. Dumineca III. din post. (Ap. Evr. 4, 14
Ev. Marcu 8, 34—38.) Sofronie
- 12. Luni C. Teofan † 818
- 13. Marți Moașt. C. Nichifor † 846
- 14. Mercuri C. Benedict
- 15. Joi M. Agapie † 303
- 16. Vineri M. Sabin † 287
- 17. Sâmbătă C. Alexie.

Primăvara se începe în 21 la ora 8. 28 minute.

Primăvara e aici. Primăvara vieții omului este vârsta de copil. Copiii sunt odrăsele minunate ale cerului sădite pe acest pământ. Dușmanii copiilor sunt mulți. Unele mame scapă în chip păcătos de sarcina copiilor, ca să-și pună sarcina de zece ori mai mare pe sufletul lor!

Dar pruncii mai au și alți dușmani. Ce folos de arborele care înflorește dar nu rodește. Omul să nu se amestece în lucrul lui Dumnezeu și să păzească rânduiala firii!